

IX.

Betænkning

over

Forslag til Lov om en Bonusudbetaling til Interessenter i Livsforsikrings- og Forsørgelses-Anstalten af 1871.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 21de December 1888.)

Da Lov af 18de Juni 1870 blev givet, var det en fra alle Sider anerkjendt Forudsætning, at Livsforsikringsanstalten ved sin Virksomhed ikke skulde tilstræbe noget Overskud udover, hvad der efter de forhaandenværende Omstændigheder maatte anses for at yde tilstrækkelig Garanti for dens Sikkerhed, saa at Statens Garantiforpligtelse ikke nogensinde med Rimelighed kunde antages at skulle blive effektiv. Ikke desto mindre var der ved Udgangen af 1885 i Anstalten opsamlet en Kapital, der med 15,6 Millioner Kroner overstrider, hvad der efter Beregninger, som hvile paa den i Tidrummet 1842—85 erfarede Dødelighed og en Rentefod af $3\frac{1}{2}$ pCt., er anslaaet til at være den til Dækning af Anstaltens Risiko fornødne Formue. Da disse 15,6 Millioner Kroner, der udgjøre over 45 pCt. af den „fornødne Formue“, maa anses for langt at gaa ud over, hvad det kunde være hensigtsmæssigt at bevare som Reserve- og Garantifond for Anstalten, kan Udvalget kun billige, at Regjeringen er fremkommen med Forslag om Tilbagebetaling til Anstaltens Interessenter af en Del af det opsamlende Overskud.

Der har indenfor Udvalget været forhandlet om Dødeligheden af, samtidig med en Bonusudbetaling i Lighed med den foreslaaede, at gaa til en gennemgaaende Omregulering af Præmierne. For en saadan taler dels et almindeligt Billighedshensyn, idet det i Principet maa anses for lidet heldigt at vedblive med at opkræve Præmier, der efter de gjorte Erfaringer ikke længere kunne siges at hvile paa et fuldt rationelt Grundlag, ligesom det ubestridelig er mindre retfærdigt vedblivende med fuld Bevidsthed om Forholdet at lade Interessenterne i Livsforsikringsafdelingen delvis betale for dem i Livrenteafdelingen, dels selve Loven af 18de Juni 1870, der i sin § 21 udtrykkelig henviser til „en Modification i Indstuds-tarifen“, hvis Rentefod eller Dødelighed skulde vise sig ikke længere at svare til, hvad man ved Tarifens Beregning havde forudsat. Naaget man nu fuldt erkjender det Berettigede i denne Tanke, har man dog opgivet at forfølge den videre, fordi man nødvendig har villet lægge Hindringer i Veien for en snarlig Opfyldelse af det Billighedskrav, som Anstaltens Interessenter i ethvert Tilfælde have paa en Bonusudbetaling, ved under Behandlingen af en